

24.6.2010

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Ref.: **Petiția nr. 1667/2009, adresată de Walter Grytzik, de cetățenie germană, în numele lui Günter Modlinger, privind încălcarea Directivei 2003/8/CE a Consiliului (asistența judiciară acordată în litigiile transfrontaliere)**

1. Rezumatul petiției

Avocatul, care își reprezintă clientul implicat într-un litigiu judiciar cu privire la o proprietate din Ibiza, pretinde că Spania încalcă Directiva 2003/8/CE a Consiliului de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii. După cum susține avocatul, clientului său i-a fost refuzată în mod incorect o cerere de asistență judiciară de care acesta avea nevoie pentru a efectua o deplasare cu scopul de a se înfățișa în instanță.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 24 februarie 2010. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 202 alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 24 iunie 2010

Petiția

Petiționarul, avocat german, descrie un litigiu judiciar din Ibiza. Acesta a solicitat, în numele clientului său, ca Tribunalul de primă instanță din Ibiza să îi acorde asistență juridică pentru o revendicare legată de obținerea de compensații pentru o investiție imobiliară.

Tribunalul de primă instanță a decis organizarea unei audieri în Ibiza pe baza acestei solicitări

și a subliniat în citația trimisă că, în cazul în care partea nu se prezintă la audiere, aceasta va fi considerată ca o retragere a acțiunii în instanță. Petiționarul a făcut apel și a solicitat rambursarea în avans a costurilor de deplasare ale clientului său sau exceptarea de la obligativitatea înfățișării în persoană a clientului său. Rezultatul acestui demers nu a fost descris în petiție. Reclamantul nu s-a înfățișat la audiere. Prin decizia din 10 aprilie 2007, instanța a decis că acțiunea juridică inițiată se consideră retrasă.

Petiționarul susține că decizia instanței spaniole nu este compatibilă cu dispozițiile Directivei 2003/8/CE a Consiliului (asistența judiciară acordată în litigiile transfrontaliere).

Observațiile Comisiei

Comisia nu are competența de a interveni în cazuri specifice de încălcare a unor drepturi, cu excepția cazului în care este vorba de o încălcare vădită a dreptului comunitar de către un stat membru sau de către un organ al statului.

Uniunea Europeană a adoptat norme specifice pentru a promova acordarea de asistență judiciară în litigiile transfrontaliere pentru persoanele care nu dispun de resurse suficiente, atunci când această asistență este necesară pentru a asigura accesul efectiv la justiție. Aceste norme sunt prevăzute de Directiva 2003/8/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii. Totuși, directiva stabilește doar anumite norme comune minime pentru asistența judiciară în astfel de litigii. În situațiile în care directiva nu prevede dispoziții specifice, procedurile civile privind asistența judiciară țin de autoritățile naționale.

Directiva nu conține norme detaliate privind procesarea solicitărilor de asistență judiciară. Aceasta reglementează doar situații specifice cu caracter transfrontalier, de exemplu dispoziții legate de depunerea și transmiterea cererilor de asistență judiciară (articolul 13 din directivă) sau autoritățile competente și regimul lingvistic (articolul 14). Articolul 15 din directivă prevede unele norme minime privind procesarea cererilor de asistență judiciară. Totuși, articolul nu conține norme detaliate legate de procesarea cererilor de asistență judiciară.

De asemenea, articolul 7 din directivă nu se aplică în cazul procesării cererilor. Procedura de acordare a asistenței judiciare este reglementată exclusiv la capitolul IV (articolele 12 și următoarele) din directivă. Astfel, articolul 7 din directivă se referă doar la cheltuielile care trebuie suportate *în momentul* acordării asistenței judiciare, nu la costurile legate de derularea de către instanță a procedurilor judiciare pentru a decide asupra unei cereri de asistență judiciară. Prin urmare, pentru procedurile civile privind acordarea de asistență judiciară se aplică legislația națională (cf. *MüKo-Rauscher*, ZPO, § 1076 punctul 3; *Zöller-Geimer*, ZPO, § 1976 punctul 4).

Considerentul 19 din directivă prevede că „pentru a stabili dacă este necesară prezența fizică a unei persoane la ședințe, instanțele de judecată dintr-un stat membru ar trebui să țină cont de toate avantajele pe care le oferă posibilitățile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială”. Totuși, nici articolul 12 și următoarele și nici articolul 7 nu prevăd reglementări referitoare la exceptarea unei părți de la obligativitatea

prezenței în persoană la o audiere în instanță. În sfârșit, niciunul dintre aceste articole nu face referire la necesitatea unei plăți în avans acordate solicitantului.

În cazul în care petiționarul consideră că drepturile sale au fost încălcate în cazul prezentat, acesta ar trebui să apeleze la căile de recurs judiciar disponibile la nivel național prin instanțele spaniole.

Concluzie

Din moment ce obiectul petiției nu intră sub incidența Directivei 2003/8/CE a Consiliului, Comisia Europeană nu poate interveni în favoarea petiționarului.